

[Sigsgaard.]

været latterligt. Men er det ikke sådan staten gør med hensyn til landbruget? For tiden forsvinder en masse små detailforretninger. Det kan man have forskellige meninger om, men ingen partier har dog endnu stillet forslag om, at de skal bevares gennem statslige støtteordninger. På dens baggrund er det naturligt at spørge regeringen, hvorfor man har opgivet at gøre noget ved landbrugsstøtten.

Det er ikke bare landbrugets vanskeligheder, regeringen taler meget om — det gør jo alle regeringer, alt imens de støt forøger dem — nej, man taler også højtidsfuldt om industriens store vanskeligheder og den svære tid, som industrien gennemlever. I forgårs var der i Berlingske Aftenavis en oversigt over en snes af de første virksomhedsregnskaber for 1967, og her skulle jo besværlighederne komme frem. Her skulle man kunne læse om underskud og svigtende udbytter til de stakkels aktionærer. Men det var der slet ikke tale om, tværtimod. Bladets konklusion var, at flertallet af virksomhederne enten har bevaret stillingen eller har kunnet notere stigende overskud og uændrede udbytter. Der synes altså ikke at være særlig grund til klynkeri, og får regeringen sin politik igennem, bliver der det endnu mindre. Så vil lønmodtagernes realløn stagnere eller dale, medens de selvstændige næringsdrivende vil få voksende indkomster, især de større af dem. Den tendens, der i flere år har været til en uddybning af de økonomiske forskelle imellem befolkningsgrupperne, vil fortsætte og blive endnu tydeligere.

Erling Dinesen: Der er et enkelt spørgsmål vedrørende de sociale kompensationer, som jeg gerne vil gøre et par bemærkninger om.

Det er i forbindelse med den nu foreslåede forhøjelse af merværdiafgiften stillet i udsigt, at visse samfundsgrupper vil få en rimelig kompensation. Det er jeg bange for at der ikke bliver tale om for mange tusinde unge, som er under uddannelse. Jeg har ganske vist bemærket, at finansministeren i sin fremsættelsestale har oplyst, at uddannelsesfonden vil blive øget med 20 mill. kr., og at de nuværende persontilskud vil blive bevaret, men uden forhøjelser, og det er jeg ikke helt sikker på er rimeligt.

Finansministeren anfører, at dækningen til personer med særlig lav indkomst bør gives i form af højere sociale pensioner og større støtte til unge under uddannelse, og det kan for så vidt være rigtigt. Men stillingen er jo den, at uddannelsesfonden f. eks. slet ikke kan klare problemerne for de langt over 100.000 ungarbejdere og lærlinge, vi har her i landet. Det er kun i meget begrænset omfang, der i dag ydes støtte til lærlinge af uddannelsesfonden. Forholdet er det, at de allerfleste lærlinge og ungarbejdere er endog meget lavt lønnede og derfor vil blive ramt urimelig hårdt ved den fordyrelse, som sker ved forhøjelsen af moms. Så vidt jeg kan se, får disse unge ikke kompensation af nogen som helst betydning. Det er meget begrænset, hvad de kan få fra uddannelsesfonden, og de er jo ikke omfattet af de øvrige sociale kompensationsforslag, som er på vej. Det synes jeg ikke kan være socialt forsvarligt.

Jeg vil derfor gerne bede finansministeren oplyse, hvorfor man ikke har tænkt på den økonomisk set svageste del af ungdommen, og hvis man har tænkt på den, hvordan man så har i sinde at løse disse vigtige problemer, og det gælder især for lærlinge og for ungarbejdere.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Inden jeg går over til at svare på nogle af de bemærkninger, der er kommet i indlæggen, vil jeg gerne indledningsvis minde om, hvad det efter regeringens opfattelse er for en økonomisk situation, vi befinder os i.

Som vi har givet udtryk for, er vi af den opfattelse, at hvis udviklingen løb videre uden noget forsøg på at påvirke den, ville vi formentlig i 1968 få en stigning i pengeindkomsterne på 13 pct., og det ville formentlig medføre en stigning i priserne på 9 pct. I begge tilfælde viser det sig efter de beregninger, der foreligger, at være henimod dobbelt så meget som det, vi kan forvente i de andre lande, med hvem vi først og fremmest skal konkurrere.

Hvis man så vil forsøge at se, hvornår landet sidst har befundet sig i en tilsvarende situation, kunne man ved at gå tilbage finde, at det gjorde vi i 1961. I 1961 var stigningen i pengeindkomsterne netop på omkring 13 pct. Dengang blev intet gjort for at påvirke det, og vi var vistnok her i